ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΣΑΝ ἡ πλανόδιες πωλήτριες τοῦ Παρισιοῦ, ἡ ζητιάνες, ἡ ζωηρὲς νέες ποὺ τὶς εἶχε καλέσει σὲ συμβούλιο τὴν προηγούμενη μέρα στὸ κατηλεῖο της. Τῆς εἶχε μαζέψει ἐκεῖ καὶ τὶς εἶχε ἐνθουσιάσει, διεγείρει, φανατίσει, ξέροντας πῶς νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν εὐαισθησία τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ.

Ὅλες αὐτὲς εἶχαν συγκεντρωθεῖ τώρα κατὰ παραγγελία της, γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν νεαρὸ ἱππότη Παρνταγιὰν καὶ τὸν πατέρα του. Ἡ Κατὼ εἶχε παραστήσει τοὺς δυὸ Παρνταγιὰν σὰν ἀληθινοὺς ἥρωας καὶ προμάχους τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι ἄδικα εἶχαν φυλακιστεῖ.

Ὅταν λοιπὸν ἔφτασε μπροστὰ στὴ φυλακὴ τοῦ Τάμπλ, σταμάτησε. Συγχρόνως ἔκαμε στάσι κι' ὁ θηλυκὸς στρατός της. Ἡ Κατὼ τὶς παρέταξε τότε ὡς ἑξῆς :

Στὴν πρώτη γραμμὴ τοποθέτησε ὅσες μποροῦσαν νὰ φέρουν τουφέκια. Στὴ δεύτερη ἔβαλε ὅσες βαστοῦσαν μαχαίρια. Καὶ τελευταῖες ἐρχόντουσαν ὅσες εἶχαν γιὰ μόνο τους ὅπλο τὴ γροθιά τους.

Ἡ Κατὼ ἦταν ὡπλισμένη μ' ἕνα ἁπλὸ ἐγχειρίδιο.

— Προσοχή ! ψιθύρισε. Μόλις ἀνοίξει ἡ πόρτα τῆς φυλακῆς, νὰ μ' ἀκολουθῆστε !

Ἐπακολούθησε μακρὰ σιωπή. Κατόπιν ἀκούστηκε ἀπὸ μακρυὰ ὁ ἦχος μιᾶς κομπάνας.

— Τὸ σύνθημα ! φώναξε μιὰ ζητιάνα. Τ' ἀκούσατε ; Προσοχή ! Θέλουν νὰ μᾶς πιάσουν !....

— Σκασμός, καρακάξα ! τῆς φώναξε ἡ Κατώ. Πάψε, γιατὶ θὰ δοκιμάσης αὐτὸ ἐδῶ....

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸ ἐγχειρίδιο ποὺ βαστοῦσε.

Ἡ κωδωνοκρουσίες ἀκουγόντουσαν τώρα πιὸ πολλὲς καὶ δυνατώτερες. Ἦταν τὸ σύνθημα τῆς σφαγῆς τῶν Οὐγενότων.

Ἔξαφνα, μιὰ ἀπὸ τὶς πίσω πόρτες τοῦ Τάμπλ ἄνοιξε κι' παρουσιάστηκαν ἡ δυὸ νέες τοῦ ἐλαφροκόσμου ποὺ ἔκαναν συντροφιὰ τοῦ διοικητοῦ τῶν φυλακῶν καὶ ὀργίαζαν μαζύ του.

— Ἐμπρός ! διέταξε τότε ἡ Κατώ.

— Ἐμπρός, ἐπανέλαβαν μαζὺ τρακόσιες φωνές.

— Ἀπὸ δῶ, ἀπὸ δῶ ! φώναξε ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς φιλενάδες τοῦ διοικητοῦ τῶν φυλακῶν, Μονλούκ.

Κι' ἀμέσως ὅλη ἡ συνοδεία μπῆκε σιγὰ—σιγὰ σ' ἕνα προαύλιο.

— Ἔχω σοιφρώσει τὰ κλειδιὰ τῆς φυλακῆς ! εἶπε ἡ πρώτη νέα μὲ χαρά.

— Ἐμεῖς ἡ δυὸ μονάχες μας κλειδώσαμε ὅλους τοὺς στρατιῶτες ! πρόσθεσε ἡ δεύτερη θριαμβευτικά.

— Γρήγορα—γρήγορα ! φώναζε ἡ Κατώ. Ποῦ εἶνε οἱ Παρνταγιάν ;

— Ἀπὸ δῶ. Ἐλᾶτε.... Σιγά....

Μπῆκαν ὅλες τους τότε σὲ μιὰ μικρὴ αὐλή.

— Τίς εἶ ; ἀκούπτηκε ἔξαφνα μιὰ φωνὴ ἀνδρική. Ἦταν κάποιος φρουρὸς τῆς φυλακῆς.

Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔλαβε ἀπάντησι, ξαναφώναξε μὲ ὀργή :

— Διάβολε, τί συμβαίνει ; Τί θέλοῦν ἐδῶ αὐτὲς ἡ μέγαιρες ; Πύσω !....

— Ἐμπρός ! φώναξε θαραλέα ἡ Κατώ.

— Πῦρ ! διέταξε τότε ἡ φωνή. Πῦρ, συνάδελφοι !....

Δώδεκα μολυβδοβόλα ἀντήχησαν καὶ πέντε συντρόφισσες τῆς Κατὼ σωριάστηκαν κάτω αἱμόφυρτες.

Οἱ στρατιῶτες ξαναγέμισαν γρήγορα—γρήγορα τὰ ὅπλα τους κι' ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ξαναρίξουν.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβεῖ :

Στὸ Τάμπλ ἔμενε φρουρὰ ἀπὸ ἑξῆντα ἐν ὅλῳ στρατιῶτες. Αὐτοὶ ὅμως ἦσαν χωρισμένοι σὲ δυὸ ἀποσπάσματα, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ σαράντα κοιμόντουσαν σὲ μιὰ αὐλή.

Ἡ δυὸ νεαρὲς φιλενάδες τοῦ διοικητοῦ, ἀφοῦ τὸν ἐμέθυσαν, τὸν ἔδεσαν μὲ δυνατὰ σχοινιὰ κ' ἔπειτα τοῦ πῆραν βιασπικὰ τὰ κλειδιὰ ποὺ βαστοῦσε ἐπάνω του. Ὕστερα πῆγαν καὶ κλείδωσαν τοὺς στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς κ' ἐπὶ πλέον ἀμπάρωσαν τὴν πόρτα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, οἱ στρατιῶτες δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἔξω μὲ κανένα τρόπο. Ἀμέσως ἔπειτα ἡ δυὸ γυναῖκες ἔτρεξαν ν' ἀνοίξουν τὴν πίσω πόρτα τῆς φυλακῆς, ἀπ' ὅπου μπῆκαν ἡ Κατὼ καὶ ἡ συντρόφισσές της.

Δυστυχῶς ὅμως, ἔμενε τὸ δεύτερο ἀπόσπασμα, οἱ φρουροὶ μ' ἕναν ἀξιωματικὸ ἐπὶ κεφαλῆς. Αὐτοὶ λοιπὸν ἐπεπέθησαν κατὰ τῶν θηλυκῶν ἐπιδρομέων. Γιὰ μερικὲς στιγμές, θόρυβος ἀπερίγραπτος ἐπεκράτησε στὴν αὐλή. Ἡ φωνὲς τῶν γυναικῶν, ὀξεῖες καὶ διαπεραστικές, δὲν ἐπέτρεπαν σὲ κανένα ν' ἀντιληφθῆ τί συνέβαινε.

Ἡ γυναῖκες ἔπεφταν, χτυπημένες ἀπὸ τὶς σφαῖρες, ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Σιγὰ—σιγὰ ὅμως ἐπεκράτησε τὸ πλῆθος, δηλαδὴ ἡ γυναῖκες. Ρίχτηκαν κατὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ τοὺς σκότωσαν ὅλους ! Στὴν αὐλὴ δὲν ἀκουγόντουσαν πειά, παρὰ ἡ οὐμωγὲς καὶ τὰ ξεφωνητὰ τῶν πληγωμένων.

— Ἐμπρός ! βρυχήθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Κατώ.

Τὰ χέρια καὶ τὰ ροῦχα της ἔσταζαν αἷμα. Κύτταξε γύρω της μήπως διακρίνει τὶς δυὸ συνομότιδες, ἀλλ' ἡ φιλενάδες τοῦ Μονλοὺκ κοίτονταν πληγωμένες θανάσιμα.

Τότε ἡ Κατὼ ἄρπαξε ἀπ' τὰ χέρια τῆς μιᾶς τους τὰ κλειδιὰ τῆς φυλακῆς καὶ ρώτησε ἕνα στρατιώτη ποὺ ψυχορραγοῦσε ἀπ' τὰ τραύματά του :

— Ποῦ εἶνε ὁ ἱππότης Παρνταγιάν ;

— Δὲν ξέρω.... ἐψέλλισε ὁ στρατιώτης.

Ἡ Κατὼ σήκωσε τὸ ἐγχειρίδιό της καὶ τὸ βύθισε μέσ' στὴν καρδιά του.

— Ὁδήγησέ με τότε ἐσύ ! εἶπε γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀξιωματικό, τὸν ὁποῖο εἶχαν πιάσει αἰχμάλωτο.

— Βρωμογυναῖκα ! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος περιφρονητικά. Νομίζεις ὅτι....

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώση τὴ φράσι του καὶ ἡ Κατὼ τὸν ξάπλωσε κι' αὐτὸν νεκρὸ μ' ἕνα φοβερὸ χτύπημα τοῦ ἐγχειριδίου της.

— Ἡ σειρά σου τώρα ! εἶπε στὸ λοχία.

— Ὑπακούω ! ἀποκρίθηκε ὁ τελευταῖος κάτωχρος. Ἀκολουθῆστε με....

Ἔτσι ὁ λοχίας ἔμεινε ἐλεύθερος ἀπὸ τὶς μαινάδες ποὺ τὸν εἶχαν περικυκλωμένο καὶ προχώρησε. Πίσω του πήγαινε ἡ Κατώ, ἡ ὁποία ἔδενε τὶς πληγές της καὶ συγχρόνως κρατοῦσε τὸ ἐγχειρίδιό της, ἕτοιμη γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ξοπίσω της ἀκολουθοῦσαν ἡ συντρόφισσές της.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τάμπλ, Μονλούκ.

Ὁ λοχίας πέρασε μιὰ πόρτα καὶ βγῆκε σὲ μιὰ δεύτερη μικρὴ αὐλή. Στὸ βάθος της ὑπῆρχε μιὰ στοὰ καὶ τράβηξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ἔξαφνα, ἡ Κατὼ διέταξε τὸν λοχία νὰ σταματήση.

— Ἂν μὲ ἀπατήσης, τοῦ εἶπε, θὰ σὲ σκοτώσω στὴ στιγμὴ σὰν σκύλο.

— Ἐλᾶτε μαζύ μου, ἀποκρίθηκε ὁ λοχίας. Δὲν εἶμαι προδότης.

— Πρέπει ν' ἀνάψουμε φῶς ; ρώτησε μιὰ φωνή.

— Δὲν χρειάζεται, εἶπε ὁ λοχίας. Θὰ βροῦμε μέσα φῶς....

— Ἐμπρὸς λοιπόν ! διέταξε ἡ Κατώ.

Ἡ συντροφιὰ τῶν γυναικῶν κατέβηκε τότε τὴ σκάλα. Μονάχα τριάντα γυναῖκες, ὡπλισμένες γερά, ἔμειναν ἐπάνω γιὰ νὰ φυλάνε. Ὁ λοχίας, ἡ Κατὼ καὶ ἡ ἀκόλουθές των ἔφτασαν τώρα σ' ἕνα στενὸ διάδρομο. Στὸ βάθος του καθόταν ἐπάνω σὲ ξύλινο σκαμνὶ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ δεσμοφύλακας.

— Ποῦ εἶνε οἱ φυλακισμένοι ; ρώτησε ἡ Κατὼ τὸ λοχία.

— Ἐκεῖ μέσα ! ἀποκρίθηκε ὁ λοχίας. Πήγαινε νὰ τοὺς βρῆς...

Τότε ἡ Κατὼ ὥρμησε κατὰ τοῦ δεσμοφύλακος. Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ σφίγγοντάς τον μέχρι πνιγμοῦ, τοῦ εἶπε :

— Πές μου, ποῦ εἶνε κλεισμένοι οἱ δυὸ Παρνταγιάν ;

— Ἐκεῖ, ἀποκρίθηκε ὁ δεσμοφύλακας ἀδιάφορα.

— Ἄνοιξε, γιατὶ χάθηκες, φοινκαρᾶ μου ! τοῦ εἶπε ἡ Κατώ, ὑψώνοντας τὸ ἐγχειρίδιό της.

Ὁ δεσμοφύλακας τότε πάτησε ἕνα κουμπὶ καὶ ἀμέσως ἄνοιξε μιὰ σιδερένια πόρτα. Τότε δυὸ ἄνθρωποι, ὅμοιοι μὲ φαντάσματα, παρουσιάστηκαν.

— Σωθήκατε ! κραύγασε ἡ Κατώ, γελῶντας ἀπὸ τὴ χαρά της. Σωθήκατε, φίλοι μου !.... Εἶστε ἐλεύθεροι !....

Ἀμέσως ὅμως τὴν ἔπνιξαν οἱ λυγμοί. Ἀκούμπησε σπὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση. Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση. Ἔκλαιγε καὶ ψέλλιζε :

— Εἶστε ἐλεύθεροι !.... Ἐλεύθεροι !....

— Κατώ ! ἀκούστηκε συγχρόνως μιὰ κραυγὴ ἀπὸ τὰ στήθη τῶν δυὸ φυλακισμένων ποὺ ἐσώζοντο ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Κατώ !... Χρυσῆ καρδιά !.... Εἶσ' ἐσύ ;....

Ἔξαφνα, τὸ βλέμμα τῶν δυὸ Παρνταγιὰν ἔπεσε στὸ διάδρομο, ὁ ὁποῖος ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ γυναῖκες ποὺ πηδοῦσαν, γελοῦσαν, χτυποῦσαν τὰ χέρια τους ἀπὸ χαρά. Τὸ θέαμα αὐτὸ τοὺς κατέπληξε. Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ καταλάβουν τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἡ ψυχή τους πλημμύρισε ἀπὸ θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ πρᾶξι τῆς ἀσύγκριτης γυναίκας.

(Ἀκολουθεῖ)